

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Jerzy Szczurewski
Sędziowie	SSA Andrzej Czapka (spr.) SSO del. Sławomir Cilulko
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale prokuratora – P. B.

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2018 r.

sprawy **oskarżonego J. R. s. A.**

oskarżonego z art. 148§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 217§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

z powodu apelacji prokuratora i obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 20 lipca 2018 r. sygn. akt II K 180/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. C. kwotę 738 zł, w tym 138 zł należnego podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE

J. R. został oskarżony o to, że :

1. w nocy z 10 na 11 maja 2017r. w L., woj. (...), działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia K. C., po przewróceniu na podłogę kopał jego głowę obutą stopą i uderzał w głowę zaciśniętą w pięść oraz otwartą dłonią, oraz uderzał głową o podłogę trzymając ją rękoma, powodując liczne sińce na głowie i otarcia naskórka na twarzy, niewielka rana tłuczona na prawym łuku brwiowym, rany tłuczone i podbiegnięcia krwawe w śluzówce ust, niewielki wylew krwi pod spojówką gałkawką oka prawego, złamanie jarzmowo - szczękowo-oczodołowe po stronie prawej, masywne podbiegnięcie krwawe w tkance podskórnej głowy, masywny ostry krwiak podtwardówkowy lewostronny z efektem masy i ciasnotą śródczaszkową, niewielkim krwiakiem podpajęczynówkowym, sińcami tułowia, sińcami i otarciami na kończynach górnych i podudziach, na skutek czego K. C. doznał obrażeń czaszkowo-mózgowych z ostrym krwiakiem

podtwardówkowym, w konsekwencji czego spowodował jego zgon, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w nieustalonym bliżej czasie maja 2-017r. w L., woj. (...) uderzył pięścią w twarz K. C., czym naruszył jego nietykalność cielesną, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 20 lipca 2018 r. w sprawie sygn. akt II K 180/17:

I. oskarżonego **J. R.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I z tym ustaleniem w jego opisie, iż oskarżony działał z zamiarem ewentualnym, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 148 § 1 k.k. wymierzył mu karę w rozmiarze 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **J. R.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II wyczerpującego dyspozycję art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 217 § 1 k.k. wymierzył mu karę w rozmiarze 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu **J. R.** karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 15 (piętnastu) lat;

IV. na podstawie art. 62 k.k. orzekł, iż oskarżony **J. R.** winien odbywać orzeczoną karę pozbawienia wolności w systemie terapeutycznego oddziaływania dla osób uzależnionych od alkoholu;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 maja 2017 roku do dnia 20 lipca 2018 roku;

VI. na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego **J. R.** na rzecz pokrzywdzonej Z. C. kwotę 30.000 (trzydziestu tysięcy) zł tytułem nawiazki;

VII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe opisane na karcie 392 akt sprawy, a zapisane pod numerem 42/17 księgi przechowywanych przedmiotów Sądu Okręgowego w Olsztynie, nakazał zwrócić: z pozycji 1-3, 12-19 i 37-39 J. M., z pozycji 4-11 M. Z., z pozycji 26-32 J. R., z pozycji 33-36 K. M., z pozycji 40-45 pokrzywdzonej Z. C., zaś z pozycji 20-25 Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L.;

VIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. C. Kancelaria Adwokacka w L. kwotę 840,00 zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym oraz kwotę 193,20 zł tytułem stawki podatku VAT naliczonej od kwoty tego wynagrodzenia, a także kwotę 300,00 zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz kwotę 69,00 zł tytułem stawki podatku VAT naliczonego od tej kwoty wynagrodzenia;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

Powyższy wyrok na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k. zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonego **J. R. prokurator.**

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym uznaniu, że materiał dowodowy zgromadzony przeciwko oskarżonemu w zakresie zarzuconego mu aktem oskarżenia przestępstwa z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 64 §1 kk upoważnia do przyjęcia, iż oskarżony działał z zamiarem ewentualnym, podczas gdy wszechstronna i dogłębna analiza zebranych dowodów w postaci zeznań świadków J. M., J. Z. i K. M. oraz wyjaśnień J. R., a także treści eksperymentu procesowego i wynikające na ich podstawie elementy podmiotowo-przedmiotowe, należyście uwzględnione i rozważone dotyczące zadawania uderzeń rękoma i nogami w okolice głowy, uderzanie kilkukrotnie, bardzo intensywnie głową pokrzywdzonego o podłogę, wypowiedzianie jednocześnie słów, że zabije pokrzywdzonego, poziom intelektualny, sprawność umysłowa, brak zakłóceń funkcji poznawczych oraz wiedza biologiczna w zakresie funkcjonowania człowieka prowadzi do stwierdzenia, że działał on z zamiarem bezpośrednim zabójstwa,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym uznaniu, iż wobec oskarżonego nie zachodzą przesłanki do wymierzenia surowej kary pozbawiania wolności wyrażający się w orzeczeniu wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w zbyt niskim wymiarze, a w konsekwencji orzeczenie wobec niego łagodnej kar w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności, podczas gdy motywacja i sposób zachowania oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, rozmiar ujemnych następstw jego zachowania, rodzaj naruszonych dóbr, a nadto warunki i właściwości osobiste oskarżonego J. R. oraz dotychczasowy sposób jego życia, w tym uprzednia karalność przemawiają za wymierzeniem mu surowszej kary pozbawienia wolności tj. dożywotniego pozbawienia wolności,

3. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu (...) za przypisane mu przestępstwo z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zbyt niskim wymiarze, a w konsekwencji orzeczenie wobec niego łagodnej kary 15 lat pozbawienia wolności, podczas gdy motywacja i sposób zachowania oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, rozmiar ujemnych następstw jego zachowania, rodzaj naruszonych dóbr, a nadto warunki i właściwości osobiste oskarżonego J. R. oraz dotychczasowy sposób jego życia, w tym uprzednia karalność przemawiają za wymierzeniem mu surowszej kary pozbawienia wolności tj. 25 lat pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe wniosł o:

1/ uchylenie wyroku Sądu I Instancji w całości i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Olsztynie,

alternatywnie,

2/ zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I wyroku i wymierzenie oskarżonemu za czyn z art. 148 §1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk kary 25 lat pozbawienia wolności i zmianę punktu III wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 25 lat pozbawienia wolności.

Wyrok w zakresie orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego zaskarżył także jego obrońca. Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kary orzeczoną w wyniku niedostatecznie wnikliwie ocenionych okoliczności związanych z popełnionym przez oskarżonego czynem oraz ustalenia społecznej szkodliwości czynu z niedostatecznym uwzględnieniem okoliczności korzystnych dla oskarżonego a wpływających na tenże stopień w postaci motywacji oskarżonego i postaci zamiaru.

Wskazując powyższy zarzut wniosł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 20 lipca 2018r. poprzez znaczne obniżenie kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wywiedzione apelacje są bezzasadne w stopniu oczywistym i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Wyrokowanie Sądu rozpoznającego sprawę Sąd odwoławczy uznał za prawidłowe w zakresie ustalonego stanu faktycznego rzutującego w dalszej kolejności na wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Ustalając przebieg zdarzenia Sąd Okręgowy oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego który nie zaprzeczył, że zadawał ciosy oraz uderzał głową pokrzywdzonego o podłogę i futrynę, zeznaniach przesłuchanych w tej sprawie świadków, w szczególności M. Z., J. M. i K. M. oraz treści opinii złożonych przez biegłego z zakresu medycyny sądowej. Przesłanki oceny wiarygodności poszczególnych ważkich dla rozstrzygnięcia dowodów Sąd I instancji szczegółowo wskazał w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Oceniając zachowanie oskarżonego, który z dużą siłą uderzył niebroniącego się w żaden sposób K. C. pięścią w twarz, a następnie po przewróceniu na ziemię uderzał głową o podłogę, kopał, po czym pozostawił nieprzytomnego w miejscu zdarzenia nie interesując się dalszym jego losem, Sąd I instancji zasadnie przyjął, że zdawał sobie sprawę z tego, że w wyniku takiego działania może nastąpić jego śmierć, a zatem godził się na taki skutek. Sąd I instancji w sposób prawidłowy zatem przypisał oskarżonemu zbrodnię zabójstwa z art. 148 § 1 kk.

Na aprobatę zasługuje też rozstrzygnięcie Sądu orzekającego, który uznał J. R. za winnego dokonania zabójstwa pokrzywdzonego z zamiarem ewentualnym. Należy zauważyć, że oskarżony nie czynił żadnych przygotowań, by dokonać zabójstwa pokrzywdzonego. Działanie J. R. było podjęte w trakcie zajścia z pokrzywdzonym, pod wpływem chwili, impulsu. Bezwzględność w zadawaniu ciosów, nieliczenie się przy tym z konsekwencjami swego zachowania to wszystko doprowadziło do tragicznego w skutkach zdarzenia. Dodatkowo o zamiarze ewentualnym zabójstwa świadczy także brak jakiegokolwiek narzędzia, którego mógłby użyć sprawca, ciosy zadawane były z dużą siłą jednak tylko przy użyciu nóg i rąk.

O zamiarze sprawcy należy wnioskować na podstawie przesłanek przedmiotowych i podmiotowych. A więc sposobu działania, rodzaju użytego narzędzia, siły ciosu czy skierowania agresywnych działań przeciwko ośrodkom ważnym dla życia pokrzywdzonego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2016 r., sygn. akt II KK 219/16), a przede wszystkim nastawienia psychicznego w chwili przystąpienia do działania przestępnego lub powstałe w czasie jego dokonywania (vide: wyrok SN z dnia 04.09.1974 r. V KR 262/74, OSNGP nr 3/1975, poz. 31). Zamiar to określony art. 9 § 1 k.k. proces zachodzący w psychice sprawcy, wyrażający się w świadomej woli zrealizowania przedmiotowych znamion czynu zabronionego, przy czym zamiar zarówno bezpośredni jak i ewentualny oznacza zjawisko obiektywnej rzeczywistości, realny przebieg procesów psychicznych, nie jest zaś pojęciem z dziedziny ocen czy też z dziedziny wartości.

To zaś, że oskarżony wypowiadał groźby pozbawienia życia wobec pokrzywdzonego, wcale nie oznacza, iż swoim działaniem dążył bezpośrednio do spowodowania skutku w postaci śmierci. Wszystkie te okoliczności dotyczące zarówno strony przedmiotowej jak i podmiotowej tego czynu Sąd meriti wskazał w swoim uzasadnieniu i rozważania te należy zdaniem Sądu Apelacyjnego w pełni podzielić i zaaprobować.

Zatem za całkowicie chybiony należy uznać podnoszony w skardze prokuratora w pkt 1 zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miałby wyrażać się w błędnym przyjęciu, że oskarżony - w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku - działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego (a nie bezpośrednim).

Przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, Sąd I instancji właściwie zakwalifikował zachowanie oskarżonego w pkt 1 jako wyczerpujące znamiona zbrodni z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a w pkt 2 jako wyczerpujące dyspozycję art. 217§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Dokonując kontroli zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny uznał też, że wymierzona oskarżonemu kara łączna 15 lat pozbawienia wolności (za czyn z pkt 1 wymierzono karę 15 lat pobawienia wolności, za czyn z pkt 2 karę 3 miesięcy pozbawienia) odzwierciedla rangę i wartości wszystkich okoliczności ujawnionych w sprawie. Nie jest ani nadmiernie łagodna, ani nadmiernie surowa, jest to kara sprawiedliwa, która należyście uwzględniła wszelkie dyrektywy wskazane art. 53 § 1 i 2 k.k. Z pewnością kara ta nie wykazuje cech rażącej niewspółmierności, co zarzucają obaj skarżący

Pamiętać trzeba, że rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r. II AKa 116/00 Prok. i Pr.2002/1/29).

Sytuacja taka nie zachodzi w przedmiotowej sprawie. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd I instancji należycie uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary. Wziął pod uwagę okoliczności obciążające oskarżonego takie jak: wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się w natężeniu złej woli oskarżonego, w charakterze dobra prawnego jakim jest zdrowie i życie ludzkie, w charakterze obrażeń ciała, jakich doznał pokrzywdzony, sposobie działania oskarżonego, które charakteryzuje się dużym stopniem brutalności; stanu nietrzeźwości w chwili popełnienia przestępstwa; faktu dotychczasowej wielokrotnej karalności. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił w dostatecznym stopniu, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego także okoliczności łagodzące, tj. fakt, iż oskarżony zasadniczo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz stwierdzone u oskarżonego deficyty zdrowia psychicznego.

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego, wskazane przez sąd I instancji okoliczności łagodzące, a także przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym nie przemawiają za wymierzeniem mu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Oskarżony swoim zachowaniem naruszył bowiem najwyższe dobro chronione prawem, jakim jest życie ludzkie, co musiało znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary i którego to aspektu nie mogą przesłonić istniejące w sprawie okoliczności łagodzące. Te okoliczności uwzględnił w wystarczającym stopniu Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu karę 15 lat pozbawienia wolności, którą to karę trudno uznać za rażąco surową, zważywszy że dolna granica ustawowego zagrożenia wynosi 8 lat. Orzeczona kara pozbawienia wolności w wymiarze 15 lat nie jest też karą eliminacyjną i nie zamyka jednocześnie drogi do resocjalizacji sprawcy.

Bezzasadny jest też zarzut podniesiony przez prokuratora, że kara wymierzona oskarżonemu jest karą rażąco łagodną.

Nie można przy tym podzielić stanowiska prokuratora, iż okoliczności przedmiotowej sprawy, przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary znacznie surowszej, a mianowicie kary 25 lat pozbawienia wolności.

W przekonaniu Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności jest wystarczająco surowa, w należyтым stopniu uwzględnia istotne dla jego wymiaru okoliczności, pozostaje adekwatna do popełnionych przestępstw, stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynów. Wymierzona kara, w ocenie Sądu, czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości oraz daje możliwość uświadomienia sprawcy przestępstwa ciężaru dokonanej przez niego zbrodni. Kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa nie może sprowadzać się wyłącznie do negatywnej prewencji ogólnej, pojmowanej wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa. Kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa związane jest ściśle z dyrektywą stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz dyrektywą stopnia winy, zwaną też dyrektywą sprawiedliwościową. Tylko bowiem kara wymierzona w granicach winy sprawcy, a jednocześnie współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, jest karą sprawiedliwą, pozytywnie wpływającą na społeczeństwo, budzącą aprobatę dla jej wymiaru, co z kolei stwarza warunki do umocnienia i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zważyć však należy, iż ugruntowana linia orzecznicza przy ocenie rażącej niewspółmierności kary odwołuje się właśnie do społecznego odbioru tejże kary, wskazując, że nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować.

W szczególności, nie można zgodzić się z poglądem skarżącego, że za podwyższeniem wymiaru kary do 25 lat pozbawienia wolności przemawia zwłaszcza „brutalny i bezwzględny sposób działania sprawcy w celu zabicia człowieka” bo choć sposób w jaki pozbawił życia pokrzywdzonego – kopał jego głowę obutą stopą i uderzał w głowę ręką zaciśniętą w pięść oraz otwartą dłonią, oraz uderzał głową o podłogę, powodując liczne obrażenia, a w konsekwencji zgon, był bez wątpienia brutalny, oskarżony działał w natężeniu złej woli, zaatakował swoją ofiarę z błahego powodu i godził w najcenniejsze dobro jakim jest życie człowieka, niemniej jednak oskarżony zbrodni zabójstwa dopuścił się, jak to prawidłowo ustalił Sąd I instancji, działając z zamiarem ewentualnym, a nie bezpośrednim przy tym jak wynika z jego dotychczasowej linii życiowej, nie był dotychczas osobą skłoną do tego typu zachowań agresywnych. Trudno zatem przyjąć jak chciałby prokurator, że jedynie kara 25 lat pozbawienia wolności byłaby kara sprawiedliwą. Kara taka de facto jest karą wyjątkową, realizującą w istocie jedynie rolę odwetową i eliminacyjną, to jest zabezpieczającą społeczeństwo przed powrotem na wolność osób niejako "na stałe" zagrażających najpoważniejszym dobrom chronionym prawem (w praktyce życie i zdrowie). Ta wyjątkowa kara może być stosowana "jedynie w najpoważniejszych wypadkach, gdy w istocie nie istnieją już żadne szanse na resocjalizację sprawcy".(LEX nr 2574810).

Dlatego też, zdaniem Sądu Apelacyjnego, skonstatować należy, że wymierzona oskarżonemu kara 15 lat pozbawienia wolności jest karą adekwatną do stopnia jego zawinienia i szkodliwości społecznej czynu, którego się dopuścił, a przy tym karą spełniającą potrzeby kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta uzmysłowi oskarżonemu zło, które wyrządził pozbawiając życia człowieka, powstrzymując od naruszania obowiązującego porządku prawnego w przyszłości.

Całkowicie też słusznie Sąd I instancji orzekł system terapeutyczny odbywania kary pozbawienia wolności w związku z uzależnieniem oskarżonego od alkoholu.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego i prokuratora zaskarżony wyrok jako trafny, utrzymano w mocy.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714).

Sytuacja materialna oskarżonego, w świetle art. 624 § 1 k.p.k., uzasadniała zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

(...)/ms/aw